

Bohoslužby Mělník 21. 4. 2019

Neděle velikonoční – vzkříšení, křest, VP

Miroslav Erdinger

Preludium

Vstupní píseň: 660 Bud' Bohu všechna chvála

Introit Mt 28,5b – 7 + Zj 1,17 – 18

Pozdrav Velikonoční neděle – vzkříšení ... Zjevení Janovo 1, 4b – 8

Píseň 347 Nastal nám čas přeradostný

Modlitba

Čtení Sk 9, 1 - 19

Píseň 348 V temné noci

Křest

Představení křtěného a kmotra

Milé sestry, milí bratři, staršovstvo sboru požádal o křest bratr Pavel Hamr. Spolu se svou manželkou Martinou a dcerou Eliškou jsou pravidelnými účastníky bohoslužeb. Eliška zde byla pokřtěna na Velikonoce loňského roku. S bratrem Hamrem jsem vedl katechetické rozhovory, jeho rozhodnutí pro křest pramení z víry v Boha Otce, Syna i Ducha svatého. Staršovstvo se ke křtu vyjádřilo přejně a radostně.

Za kmotra si bratr Hamr pozval bratra místokurátora Jana Karnolta, který je připravený jeho víru dosvědčit.

Křestní kázání

(Sk 9, 1 – 19)

Milý bratře Pavle, milé sestry, milí bratři,

Ten Saul si žil svým životem. Narozen v jihotureckém Tarsu židovským rodičům. Žil, jak uměl. Jak byl naučen a v čem byl vyučen. Věrný žid a farizej. Vzdělaný. Jistě to byl poctivý člověk, nejspíš i svými soukmenovci uznávaný. Jeho starozákonní jmenovec byl první izraelský král. Jméno znamená vyžádaný. Snad proto, že si Izraelci vyžádali krále. Zde v novém zákoně se nezdá, že by význam jména Saul byl podstatný. Odlesk krále. Židovská tradice. Vydává se na cestu plnit své poslání. Likvidace křesťanů. Dělal, co podle své víry měl a mohl. Zanícený pronásledovatel kristovců. V kontextu můžeme říci – byl zaslepený svou vírou, svým viděním života. A náhle se ona zaslepenost projeví skutečným neviděním. To, když se vydá se zvláštním pověřením chytat křesťany a spoutané je přivádět před soudy. A je to tady. Oslepnutí. Padne k zemi, nejspíš ve strachu, v úděsu, a slyší neznámý hlas: „Saule, proč mě pronásleduješ?“... „Kdo jsi?“ ptá se. „Ten, kterého pronásleduješ.“ **Střih -**

Pavle, i ty jsi žil životem, jak jen nejlépe jsi uměl. Tolik dramatických okamžiků, jako v životě Saula, bychom u tebe asi nenašli. Mravní normy, etická pravidla, poctivá práce, starost o rodinu. A mezitím také různé křížovatky a soutěsky. Žádné velké eskapády, ale možná bys mohl říci spolu se Zikmundem Freudem: „Byl jsem v životě šťastný. Nic v mém, životě nešlo jednoduše.“ Něco tvé cestě ovšem chybělo. Viděl jsi, a přesto neviděl. Slyšel jsi, a přesto neslyšel. Hledal jsi, dotazoval ses. A Duch Boží tě i s rodinou přivedl do mělnického

evangelického sboru. Našli jste zde přijímající společenství. A toto společenství ve vás našlo vyznávající křesťany. **Střih -**

Saul zjišťuje, že nevidí. Ne, není to jeho konečná situace. Pán si povolává své věrné různými způsoby. Z pověření Krista, za ním přichází Ananiáš. Nejdřív se to zdá Ananiášovi divné. Vždyť Saul pronásledoval křesťany. Teď má za ním křesťan jít? „Jdi. Neboť on je mým nástrojem, který jsem si zvolil, aby nesl mé jméno národům...“ Ananiáš jde, vzkládá na Saula ruce. „Saule, můj bratře. Posílá mne k tobě Pán, ten Ježíš, který se ti zjevil na tvé cestě. Chce, abys viděl a byl naplněn Duchem svatým.“ Saul prohlédl. Zůstal s damažskými učedníky, zůstal v podpůrném společenství, působil čím dál mocněji a dosvědčoval, že Ježíš je Mesiáš. A jeho život se změnil. Moc Ducha svatého s ním byla. Časem Saulovi začali říkat Pavel. Překládá se to jméno jako malý, drobný, nepatrný, skromný. Jakési vznešené tituly pro Kristova vidoucího svědka. **Střih -**

Milý Pavle, tvoje cesta k Bohu, cesta ke Kristu, cesta k víře je cestou prohlednutí. To, co Ti chybělo a ty jsi to ani dlouho nevěděl, to ti Pán dává skrze Ducha svatého. Dává světlo tvé cestě, dává vidění tvým očím, dává sluch tvým uším. Vidíš díky tomu Kristovu světlu dál, až za hranice tělesného bytí, slyšíš nejen lidské hlasy, slyšíš pozvání Spasitelovo k cestě následování. Přijímáš křest, ve kterém se připojuješ k Božímu lidu, do společenství Božích dětí. Stáváš se skrze Krista naším bratrem. Jakže to říkal ten Ananiáš? „Saule, můj bratře, posílá mě k tobě Pán.“ Ale ty již vidíš. A dobře vidíš. Krista vidíš, jeho světlo vidíš, jeho kříž přijímáš a z jeho vzkříšení se raduješ. Tedy dovol mi jako Kristovu chabému učedníkovi zde v Mělníku, který spoléhá jen na Boží milost a milosrdenství, říci tobě: „Pavle, můj bratře, posílá mě k tobě Pán, ten Ježíš, abych tě pokřtil.“ Amen

Křestní vyznání a sliby: křtěný + kmotr + sbor

Prosím tě, Pavle, a prosím také tebe, kmotře Jane, abyste předstoupili před stůl Páně. Shromáždění prosím, aby povstalo.

Ptám se tě, můj bratře Pavle, zdali věříš, že tě Duch svatý vedl k poznání a přijetí Krista, zdali vyznáváš, že Ježíš je tvůj Spasitel a Pán, který i pro tebe zemřel na kříži a i tobě vzkříšením otevřel věčný život? Jestliže tomu tak je, odpověz: Věřím tak a vyznávám Krista svým Pánem. Dále se tě ptám, můj bratře Pavle, zdali chceš svého Pána následovat ve svém životě, vyznávat své nepodařené věci, své viny, svůj hřích a přinášet vše k jeho kříži s vírou, že ti to vše Pán pro svou drahou krev, drahou milost odpouští? Jestliže tomu tak je, odpověz: Chci a vyznávám.

Svým křtem se, můj bratře Pavle, také stáváš členem té části Kristovy církve, která se zde nazývá Českobratrská církev evangelická a členem jejího sboru na Mělníku. Ptám se tě, zdali chceš v této církvi a v tomto sboru žít a v jejím společenství sloužit Kristu i bližnímu?

Jestliže tomu tak je, odpověz, prosím: Chci s pomocí Ducha svatého.

Obracím se nyní k Tobě, milý bratře Jane, jako ke kmotrovi bratra Pavla. Můžeš dosvědčit, že se v bratru Pavlovi setkáváš s člověkem víry, který hledá své místo uprostřed Božích dětí, který se rozhodl veden Duchem Božím pro křest, protože věří v Boha Otce, Syna i Ducha svatého, spoluvytváří společenství Kristovy církve zde na Mělníku a je svědectvím pro ty, kteří Krista hledají? Chceš bratra Pavla ty jako starší a místokurátor mělnického sboru ve víře podepírat? Jestliže ano, odpověz prosím: Ano, to mohu dosvědčit a chci svého bratra Pavla ve víře podepírat.

Otázka sboru: Milé sestry a bratři mělnického sboru, především starší sboru, slibujete, že poneseš bratra Pavla Hamra a jeho rodinu ve svých modlitbách, budete ho mezi sebou přijímat jako svého bratra v Kristu? Přijímáte ho do Českobratrské církve evangelické, ke které se hlásí? Jestliže ano, odpovězte: Slibujeme a přijímáme.

Apoštolské vyznání víry: Věřím v Boha...

Ustanovení křtu: čte kmotr Mt 28, 16-20

Milý bratře Pavle, odpověď jsi s dobrým uvážením a otevřeným srdcem na položené otázky. Slyšel jsi odpověď svého kmotra, slyšel jsi slib staršovstva sboru. Spolu s celým shromážděním jsi vyznal svoji víru. Přeješ si nyní být v této víře pokřtěn v Krista?

Jestliže ano, odpověz: Ano, chci být pokřtěn v Krista.

Křest + vzkládání rukou, požehnání

Předání osvědčení o křtu a knihy

Modlitba za pokřtěného

Píseň: Šly z rána ke hrobu – zpívá pěvecký kroužek

Děti do NŠ

Kázání

Text: Jan 20, 1-3 + 11 – 18

Milé sestry, milí bratři,

bez mediálních kampaní, bez novin, bez rozhlasu, bez televize, bez internetu, bez všech dalších nám známých i neznámých medií jde světem příkaz, jehož význam prostupuje staletí a významně, dokonce zcela radikálně, ovlivní i náš životní příběh. „Jdi a pověz to mým bratřím,“ slyší Marie Magdalská. „Pověz, že vystupuji k Otci svému i Otci vašemu a k Bohu svému i Bohu vašemu. Jdi a mluv!“ Marie Magdalská pravděpodobně prožila právě svůj největší životní šok a nyní dostává takový příkaz. A Marie Magdalská uposlechla. Šla k učedníkům a oznámila jim, že viděla Pána a on jí toto řekl.

Milé sestry, milí bratři, aby se Marie mohla takto rozeběhnout, vydat se za učedníky vyřizovat tu tvář v tvář lidské zkušenosti nejnevěrohodnější zprávu, jakou kdy člověk slyšel, musela něco prožít. Někdo, něco ji muselo uvést do pohybu. Nějaká událost musela způsobit Mariino oživení, vždyť ještě před chvílí byla v slzách, plná zklamání, neporozumění. Přišla se rozloučit s ukřižovaným. Již sama skutečnost ukřižování jejího Mistra jí musela rozložit nervovou soustavu, vyvolat deprese, zklamání, prázdno a nic. Jako mnoho dalších i ona na Krista spolehla, potřebovala slyšet jeho slova, vědět o jeho přítomnosti, slyšet o možnosti nové životní cesty, o milosti a záchraně. Potřebovala být ujišťována o lásce i naději, potřebovala jasná slova o cestě k Bohu. Místo toho proces, dramatická smrt a hrob. Konec. Bylo po nadějích, bylo po představách, bylo po všem. Svět se jí zhroutil. Do zásuvky Mariina srdce nejde proud. A tak přece jen ještě cesta ke hrobu, ještě za ranního šera. Potvrdit si definitivu. Jen tak se dá vyjít dál, jen tak se dá tvořit nově. Lepší krutá pravda než nejistota, říká lidská zkušenost. A pravda o Kristu je v danou chvíli skutečně krutá. Ujistit se, přesvědčit. A pak hledat nová východiska, budovat nové vztahy, najít si novou vlastní cestu, která však navždy bude poznamenána poznáním Krista Pána. Mariina cesta je cestou nejen pro vzpomínku, je především pro ujištění, že tomu tak opravdu je. Že Ježíš je mrtev, pohřben, kámen přivalen. Konec.

První překvapení nebo snad šokující zjištění je zde. Marie z Magdaly zjišťuje, že kámen od hrobu je odvalen. Nový životní program startuje. Uvede tu ženu do pohybu. Běží k Petrovi a běží k dalšímu učedníkovi. Je spuštěna lavina. Ti dva se také rozeběhli. Vzkříšení Krista Pána probouzí k životu. Již ne jakýsi smuteční pochod, postát u hrobu a truchlivě do života. Zjištění, že Ježíš není mezi mrtvými otevírá nový život, dává mu novou dynamiku, zbavuje ho zmrtnujícího klidu. Od této chvíle pro tisíce a tisíce těch, kteří budou stát u hrobů svých

blízkých, to již nebudou jen chvíle smutku a zoufalství, ale budou to i chvíle nové naděje, která mění směr lidského života – od hrobu do společenství, k bratřím, k bližnímu.

„Jdi a pověz to mým bratřím,“ slyší Marie. Ale ještě něco předchází této výzvě. Chvíle, jakou dobře známe, chvíle lidského smutku. Docela lidské – Marie Magdalská se rozpláče. Stojí před hrobem a pláče. Situace bezútěšná. Mísí se pocity marnosti a neporozumění ve hře s lidskou psychikou, ale také v základech se zachvívající vírou. Je zde strach o budoucnost, ale také bezradnost. Může něco takovou situaci změnit? Existuje síla, která by Marii potěšila ale především, která by jí umožnila odejít od hrobu do života? K radosti Marie, ale nyní především k radosti naší zjišťujeme, že taková síla je.

Do toho nejpřirozenějšího lidského projevu bezradnosti, do svého pláče slyší Magdala otázku andělů: „Proč pláčeš?“ Otázku, vyjadřující zájem o člověka, o jeho pláč. Otázku, která provází naše životy. Jakoby otázka andělská zní k našim uším i srdcím ve chvíli, kdy sami jsme ponořeni do zármutku a trápení, kdy si sami nevíme rady a ze své bezradnosti i bolesti se potřebujeme vyplakat. Kdy plní zmatků z nevstřebatelného množství zmatených informací přepínáme programy v bláhové naději, že zaslechneme jasné slovo, že zaslechneme pravdu. Ono „proč pláčeš“ dovoluje myslet na jiné otázky, vyjadřující skutečný, pravdivý zájem o nás. Jak ti mohu pomoci, jsem s tebou ve tvém pláči, chci hledat cesty, které tě potěší, přicházím ti osušit slzy, nabídnout pomoc, nabídnout svoji přítomnost. Proč pláčeš, co tě k tomu vede, co tě trápí. Je zvláštní, že nám janovská verze evangelia tuto otázku přináší z nitra hrobu. Ti andělé seděli na místě, kde ještě před chvílí leželo tělo Ježíšovo. Otázka vyjadřující zájem o člověka, o jeho život vychází z místa smutku, temnoty, smrti. To proto může taková otázka vycházet z hrobu, protože ten hrob pozbyl svého významu. Jeho temnota byla přemožena novým světlem. Proč pláčeš, již nemusíš, beznadějí a bezradnost a smutek nejsou na místě. „Odesli mého Pána a nevím, kam ho dali,“ říká zmatená Marie Magdalská. Kam ho dali?

Marie se obrací a chce odejít. A tu se opět ozývá ta otázka: „Proč pláčeš?“ doplněná o slova: „Koho hledáš?“ Opět ten osobní zájem na lidském životě, zájem o člověka v jeho životní nouzi a zmatku. Zní to snad poněkud i komicky, jak Marie Magdalena reaguje. „Jestli jsi ho vzal a odnesl, tak mi řekni, kam jsi ho odnesl.“ V tuto chvíli není ani schopna registrovat, že o ni má někdo upřímný zájem. Je příliš pohlcena svým pláčem. Copak se může něco změnit? Všecko je stejně pryč. Další, kdo se ptá na její pláč a nic s tím nemůže udělat. Řekli bychom si: „Ať nás již nikdo netrápí, ať nám dají všichni pokoj. Stejně se nic nezmění.“ Tak mohla v prvním okamžiku uvažovat Marie Magdalská. Avšak jen do okamžiku, než uslyšela své jméno. Tolikrát ho od svého Mistra slyšela, tolik jí to bylo milé. Teď však se na pláč ptá někdo neznámý. Někdo, koho si sice Maria nemůže, i kdyby chtěla, vyfotografovat, protože to se vzkříšenými zkrátka nejde. Ježíš jí řekl: „Marie.“ Stačilo jen to jméno, jen jedno slovo, které Marii přivedlo zpět do života. Tolikrát ho slyšela. Marie. Obrátí se a vidí Ježíše. Hlas nepoznala, ani si na toho člověka nesměla sáhnout. „Mistře.“ To se jí ulevilo. Vidí svého Mistra, vidí Pána, který přemohl smrt. Hořelo v ní srdce.

Setkání se vzkříšeným proměňuje srdce, zasahuje člověka v jeho hlubinách, dává novou energii lidskému životu. Setkání s Kristem vnáší naději do lidské beznaděje, přináší světlo tam, kde je v lidském srdci tma, tam, kde trápení, bolesti, zklamání, nenaplněnost ochladily lidská srdce. Tam setkání se vzkříšeným dává novou energii, novou sílu, chlad proměňuje v žár, který zapaluje. Vzkříšení Kristovo nenechá nikoho, kdo touží po Kristově blízkosti, v klidu. Od hrobu k místům života, od smutku k nové radosti, od temnoty ke světlu, od bezradnosti k novému vidění, od smrti k životu vede zpráva, že Ježíš vstal z mrtvých. Kdo přijal tuto zprávu, kdo jí uvěřil, začíná nově žít. Neznamená to, že nebude trpět, nebude procházet mnohými

temnotami. Neznamená to, že nebude stát na životních rozcestích s mnohými otázkami. Není v životě nic podstatného, nic, co buduje životní kvalitu, dává životu rozměr lásky, naděje a radosti, a při tom to člověka nic nestojí. Není nic podstatnějšího. Kristovo vzkříšení neznamená konec životních zápasů nebo v nich jen samá vítězství. Klene se však nad všemi zápasy, nad životními křížovatkami, nad srdci plnými bolesti, jako se klenula duha zaslibující, že Bůh se smiloval. Tak se nad námi klene Kristovo vzkříšení. Bůh se smiloval.

Milé sestry a bratři, bez novin, bez rozhlasu, bez televize, bez internetu, bez Facebooku, Instagramu a dalších médií se ta zpráva o novém životě dostala i k našim uším a snad i srdcím. To proto, že Marie Magdalská uposlechl. Šla k učedníkům a oznámila jim: Viděla jsem Pána a toto mi řekl. Bůh se skrze Krista smiloval. I nad námi. Docela dobře funguje předávání klíčových zpráv. A není ani těžké přijít na to, co, nebo lépe kdo je tím jediným mediem, které po staletí způsobuje jejich blahodárné šíření. Přijměme, že je to Duch svatý.

Potřebuje ten velikonoční příběh nějakou mediální atraktivizaci? Neznám atraktivnější příběh. Zprávy té nejvyšší kvality, zprávy, jejichž přijetí dává kvalitu lidskému životu. Zprávy pro život nejpodstatnější a časný život přesahující nepotřebují ke svému šíření mediální kampaně. Šíří se mocí Ducha svatého od úst k ústům, od ucha k uchu, od srdce k srdci. Zpráva o vzkříšení Pána Ježíše Krista je všechny již po dvě tisíciletí předchází. Dostala se až k nám. Díky Bohu za to. Amen

Modlitba + vyznání vin

Píseň: Balada velkopáteční – zpívá pěvecký kroužek

Večeře Páně

Pán Ježíš Kristus nás zve ke svému stolu.

Slova ustanovení

Já jsem přijal od Pána, co jsem vám také odevzdal: Pán Ježíš v tu noc, kdy byl zrazen, vzal chléb, vzdal díky, lámal jej a řekl: „*Toto jest mé tělo, které se za vás vydává; to číňte na mou památku.*“ Stejně vzal po večeři i kalich a řekl: „*Tento kalich je nová smlouva, zpečetěná mou krví; to číňte, kdykoli budete pít, na mou památku.*“ Kdykoli tedy jíte tento chléb a pijete tento kalich, zvěstujete smrt Páně, dokud on nepřijde.

Modlitba Páně

S Kristem k tobě, Bože náš, takto voláme: Otče náš, který jsi v nebesích...

Beránku Boží

Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, smiluj se nad námi. Beránku Boží, který snímáš hříchy světa, daruj nám pokoj.

A tak nyní, přijímající tento chléb a tento kalich Páně: „Tvou smrt zvěstujeme, tvé vzkříšení vyznáváme, na tvůj příchod čekáme, Pane Ježíše Kriste.“

Pozvání:

Pojďte, jezte a pijte. Všechno je připraveno. Hle, království Boží je mezi námi.

Písně k VP: 336 Slavné Kristovo vzkříšení

338 Vesel se této chvíle

341 Veleben Bůh buď

Modlitba dobrořečivá

Chválu a dobrořečení vzdejte Hospodinu, protože je dobrý, jeho milosrdenství je věčné. To ať řeknou ti, kdo byli Hospodinem vykoupeni, ti, které vykoupil z rukou protivníků. Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná. Dosať dal najíst lačným, hladovým dal plno dobrých věcí... Ti ať vzdají Hospodinu chválu za milosrdenství a za divy, jež pro lidi koná, ať ho vyvyšují v shromáždění lidu, v zasedání starších ať ho chválí.... A tak Tě, Hospodine, spolu s těmi, kteří nás k Tobě předešli, chválíme i my. Amen

Píseň: 350 Přemohl Ježíš

Oznámení

Modlitba přímluvná

Poslání 2. Kor. 5, 16 – 21

Požehnání

Píseň: 346 Buď tobě sláva

Postludium